

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell

Redempció o (gairebé) tot canvia

LA TRAMA: Nova York. Jack Mosley és un policia mal considerat dins el cos. L'alcohol i una decrepitud avançada el porten a l'autodes-
truïció lenta però segura. En acabar la jornada de nit, rep l'encàrrec de dur un pres de poca importància davant el tribunal. Tan bon punt inicien el recorregut de la comissaria al jutjat, només setze carrers, comencen els atemptats contra el presoner, un negre que parla pels colzes i que ha de testificar contra una trama de policies corruptes, companys de Mosley.

LA PEL·LÍCULA: El cinema sobre la policia i els policies porta a les espatlles un llarg historial criminal. Entre el cinema negre i el thriller, el subgènere ha conegut dies gloriosos enaltint els servidors de l'ordre —aquí cal citar *Els intocables d'Elliot Ness* i els policíacs anys 30. Amb l'aparició de les *buddy movies*, es derivaria cap a la corrupció de l'heroi amb placa. I la del gènere. *Arma letal*, *Dos policías rebeldes* i una interminable ristra de films calcats han abocat aquests movies al calabós de la mediocritat.

Arriba *16 calles*, dirigida per Richard Donner (Nova York, 1930), curiosament perpetrador de les tres *armes letals*, amb el Mel Gibson i Danny Glover fent l'enze i més. Sigui que mai no és tard per recuperar el senderi i el bon

gust, el Donner que també ha dirigit el primer Superman de la modernitat, aquella *Profecia* inquietantment estimable, i l'èpico-romàntica *Lady Halcón*, recupera el nervi narratiu basat en la síntesi i la tensió de la posada en escena. I si la història és una redempció personal, la de Bruce Willis panxut, penjat de l'ampolla i menyspreat per la professió, l'anècdota, exemplar viacrucis pels bigarrats carrers d'una Nova York babilònica tirant a histèrica, bé pot aplicar-se a la recuperació del propi Donner. *16 calles* és un claustrofòbic relat que s'empara en l'ombra allargada del Clint Eastwood de *Ruta suïcida* i, retrocedint en el temps, al Gary Cooper de *Solo ante el peligro*. Sona bé, no?

LA FRASE: "El dia canvia, el temps canvia, la gent no canvia". Diu entre dents un Bruce Willis amargat. Però no cal prendre-ho massa al peu de la lletra.

Com el film s'encarrega de rectificar-lo, Willis oblida Heràclit i el *Tot flueix*. És clar que el tripartit català s'entesta en contradir-ho, dia sí i altre també.

LA RECOMANACIÓ: Bona ocasió per a cinèfils amb memòria. I, per extensió, als espectadors amb fi olfacte de gos d'atura.

16 calles

Director: Richard Donner. Intèrprets: Bruce Willis, Mos Def, David Morse, Jenna Stern, David Zayas. EUA-Alemanya, 2006. 102 min. Principal.